

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL SUDA

PREDMET SCOTT BADER D.O.O. I MILETIĆ protiv HRVATSKE

(Zahtjevi br. 46998/15 i dva druga zahtjeva)

PRESUDA

STRASBOURG

2. prosinca 2021.

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Scott Bader d.o.o. protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u odboru u sastavu:

Krzysztof Wojtyczek, *predsjednik*,

Erik Wennerström,

Ioannis Ktistakis, *suci*,

i Attila Teplán, *vršitelj dužnosti zamjenika tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir:

zahtjeve (br. 46998/15, 6919/16 i 24312/16) protiv Republike Hrvatske koje su Scott Bader d.o.o., trgovačko društvo koje je osnovano u skladu s hrvatskim pravom, i hrvatska državljanka gđa Mihajla Miletić („podnositelji zahtjeva”) podnijeli Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”) na različite datume navedene u priloženoj tablici;

odluku da se Vladu Republike Hrvatske („Vlada”) obavijesti o zahtjevima br. 46998/15 i 24312/16 i o prigovorima u pogledu pristupa sudu, nedostatka odgovarajućeg obrazloženja i mirnog uživanja vlasništva u zahtjevu br. 6919/16, a da se ostatak tog zahtjeva odbaci kao nedopušten;

očitovanja stranaka;

Vladin prigovor ispitivanju zahtjeva br. 46998/15 i 24312/16 od strane odbora i odluku Suda da odbaci taj prigovor;

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 9. studenoga 2021. godine,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena na navedeni datum:

UVOD

1. Predmet se pretežito odnosi na lišavanje vlasništva koje je proizašlo iz odluke Vlade o sanaciji i restrukturiranju poslovne banke kojom su dioničarima banke, među ostalim podnositeljima zahtjeva, oduzete dionice, te na nedostatak pristupa sudu u tom pogledu.

ČINJENICE

2. Prvi podnositelj zahtjeva Scott Bader d.o.o. društvo je s ograničenom odgovornošću sa sjedištem u Zagrebu koje je osnovano u skladu s hrvatskim pravom. Druga podnositeljica zahtjeva gđa Mihajla Miletić hrvatska je državljanka, rođena je 1947. godine i živi u Slavonskom Brodu. Prvog podnositelja zahtjeva zastupao je g. N. Antolić, odvjetnik iz Zagreba, a drugu podnositeljicu zahtjeva zastupala je gđa T. Pracny-Novak, odvjetnica iz Slavonskog Broda.

3. Vladu je zastupala njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

4. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

I. POZADINA PREDMETA

5. Podnositelji zahtjeva bili su dioničari Croatia banke d.d. (dalje u tekstu: „banka”), dioničkog društva sa sjedištem u Zagrebu koje je osnovano u skladu s hrvatskim pravom. Banka je bila u potpunom vlasništvu privatnih osoba i trgovačkih društava. Podnositelji zahtjeva imali su 17.603 dionice odnosno 158 dionica nominalne vrijednosti od 200,00 hrvatskih kuna (HRK) po dionici.

6. Dana 23. veljače 1999. Hrvatska narodna banka donijela je odluku o imenovanju privremenog upravitelja banke. Na temelju Zakona o bankama, od datuma dostave te odluke sve ovlasti uprave, nadzornog odbora i glavne skupštine dioničara preuzeo je privremeni upravitelj (vidi stavak 32. ove presude).

7. U međuvremenu, na temelju vještačenja koje je ukazivalo na to da su dugovi banke znatno veći od njezina temeljnog kapitala i da ona stoga predstavlja rizik za opću stabilnost financijskih tržišta, dana 18. lipnja 1999. Hrvatska narodna banka predložila je Vladi Republike Hrvatske pokretanje postupka sanacije i restrukturiranja banke, kako je predviđeno domaćim zakonodavstvom.

8. U skladu s tim prijedlogom Vlada Republike Hrvatske donijela je 23. rujna 1999. godine Odluku o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., Zagreb (Narodne novine br. 98/99 i 53/00 – dalje u tekstu: „Odluka Vlade”). Odluka je objavljena u Narodnim novinama 27. rujna 1999. godine. Od tog su datuma povučene i poništene sve dionice koje su imali dioničari banke. Nakon postupka sanacije banka je trebala izdati nove dionice, sve na ime Državne agencije za osiguranja štednih uloga i sanaciju banaka (dalje u tekstu: „DAB”). Stupanjem na snagu Odluke Vlade prestala su ovlaštenja upravljačkih tijela banke i prava dioničara. Postupak sanacije i restrukturiranja banke okončan je 13. rujna 2000. godine.

9. Godine 1999. i 2000. petero drugih dioničara banke podnijelo je četiri odvojena prijedloga za ocjenu ustavnosti i zakonitosti Odluke Vlade. Prigovorili su da su im Odlukom povrijeđena ustavna prava kao dioničarima banke. Tvrdili su i da je banka ispunjavala sve svoje obveze i da je Odluka Vlade stoga bila nepotrebna.

10. Dana 30. siječnja 2003. Ustavni sud Republike Hrvatske obustavio je postupak jer je zakon na kojem se Odluka Vlade temeljila u međuvremenu prestao važiti.

II. PARNIČNI POSTUPAK U PREDMETU PRVOG PODNOSITELJA ZAHTJEVA

A. Zahtjev br. 46998/15

11. Dana 2. svibnja 2005. pravni prednik prvog podnositelja zahtjeva, društvo C., podnio je tužbu Trgovačkom sudu u Zagrebu protiv banke i DAB-a, tražeći od suda da (a) donese deklaratornu presudu kojom potvrđuje da je društvo C. i dalje vlasnik 17.603 dionice, (b) naloži DAB-u da prenese odgovarajući broj dionica iz svog portfelja na društvo i (c) naloži banci da upiše društvo C. kao imatelja tog broja dionica u svoj registar dionica. Podredno, ako bi sud odbio njegov glavni zahtjev, pravni prednik prvog podnositelja zahtjeva tražio je da se banku i DAB proglasi dužnima solidarno platiti 3.520.600,00 kuna na ime naknade vrijednosti dionica koje su oduzete društvu.

12. Tijekom postupka pravni prednik prvog podnositelja zahtjeva tvrdio je da je Odluka Vlade bila u suprotnosti s člankom 48. stavkom 1. i člankom 49. stavkom 4. Ustava, kako je utvrdio Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u svojoj presudi od 21. prosinca 2004. godine u drugom predmetu (vidi stavak 32. ove presude).

13. Presudom od 14. rujna 2006. godine Trgovački sud u Zagrebu odbio je glavni zahtjev društva, a da nije odlučio o njegovu podrednom zahtjevu (vidi stavak 11. ove presude).

14. Presudom od 10. veljače 2010. godine Visoki trgovački sud djelomično je odbio žalbu pravnog prednika prvog podnositelja zahtjeva i potvrdio je prvostupanjsku presudu u pogledu glavnog zahtjeva. Međutim, prihvatio je žalbu i vratio predmet prvostupanjskom sudu u dijelu koji se odnosi na podredni zahtjev.

15. Odlukom od 5. listopada 2011. godine Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio je reviziju prvog podnositelja zahtjeva protiv presude Visokog trgovačkog suda u dijelu u kojem je odbijen glavni zahtjev. Taj sud je smatrao da je Odluka Vlade bila upravni akt i da ju je prvi podnositelj mogao osporiti pokretanjem upravnog spora pred Upravnim sudom.

16. Dana 16. veljače 2012. prvi podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu protiv te odluke, pozivajući se na članak 29. stavak 1., članak 48. stavak 1. i članak 49. stavak 4. Ustava, koji jamče pravo na pošteno suđenje, pravo vlasništva i zaštitu prava stečenih ulaganjem kapitala (vidi stavak 32. ove presude).

17. Odlukom od 22. travnja 2015. Ustavni sud odbio je ustavnu tužbu prvog podnositelja zahtjeva, a 28. travnja 2015. njegova je odluka dostavljena punomoćniku prvog podnositelja.

18. Taj sud je ispitao predmet na temelju članka 29. stavka 1. Ustava te je, pozivajući se na svoja utvrđenja u predmetu br. U-III-736/2005 (vidi stavak 32. ove presude), utvrdio da nije došlo do povrede tog prava.

B. Zahtjev br. 24312/16

19. U međuvremenu, presudom od 6. svibnja 2010. godine, donesenoj u odvojenom postupku, Trgovački sud u Zagrebu odbio je podredni zahtjev pravnog prednika prvog podnositelja (vidi stavke 11. i 13. ove presude). Utvrdio je da banka i DAB nisu odgovorni za štetu koju je prvi podnositelj zahtjeva pretrpio povlačenjem i poništavanjem njegovih dionica jer su postupali u skladu s Odlukom Vlade (vidi stavak 8. ove presude). Stoga dionice nisu bile proizvoljno povučene i poništene štetnom radnjom tuženika.

20. Presudom od 6. svibnja 2014. godine Visoki trgovački sud odbio je žalbu prvog podnositelja zahtjeva i potvrdio je prvostupanjsku presudu potvrđujući u njoj navedeno obrazloženje. Presudio je i da je Ustavni sud bio jedino nadležno tijelo za ocjenu suglasnosti Odluke Vlade s Ustavom.

21. Odlukom od 24. ožujka 2015. godine Vrhovni sud odbio je reviziju prvog podnositelja zahtjeva protiv presude Visokog trgovačkog suda.

22. Dana 7. srpnja 2015. prvi podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu protiv te odluke, pozivajući se na članak 29. stavak 1., članak 48. stavak 1., članak 49. stavak 4. i članak 50. stavak 1. Ustava (vidi stavak 32. ove presude).

23. Odlukom od 2. prosinca 2015. godine Ustavni sud odbio je ustavnu tužbu prvog podnositelja zahtjeva. Kada je riječ o povredi članka 29. stavka 1. Ustava (vidi stavak 32. ove presude), pozvao se na utvrđenja u svojoj odluci od 22. travnja 2015. (vidi stavak 17. ove presude) i utvrdio da nije došlo do povrede tog prava. Utvrdio je i da prigovori prvog podnositelja zahtjeva na temelju članka 48. stavka 1., članka 49. stavka 4. i članka 50. stavka 1. Ustava (vidi stavak 32. ove presude) ne ukazuju na povredu ustavnih prava zajamčenih tim odredbama.

24. Odluka Ustavnog suda dostavljena je punomoćniku prvog podnositelja zahtjeva 18. prosinca 2015. godine.

III. PARNIČNI POSTUPAK U PREDMETU DRUGE PODNOSITELJICE ZAHTJEVA

25. Dana 3. srpnja 2003. druga podnositeljica zahtjeva podnijela je tužbu Trgovačkom sudu u Zagrebu protiv banke i DAB-a, tražeći od suda da (a) donese deklaratornu presudu kojom potvrđuje da je ona i dalje vlasnica 316 dionica, (b) naloži DAB-u da prenese odgovarajući broj dionica iz svog portfelja na nju i (c) naloži banci da je upiše kao imatelja tog broja dionica u svoj registar dionica. Podredno, ako bi sud odbio njezin glavni zahtjev, druga podnositeljica zahtjeva tražila je da se banku i DAB proglasi dužnima solidarno joj platiti 31.600,00 kuna na ime naknade vrijednosti dionica koje su joj oduzete.

26. Tijekom postupka, druga podnositeljica zahtjeva tvrdila je da je Odluka Vlade kojom su joj oduzete dionice bila neustavna.

27. Nakon što je u dva navrata vratio predmet na ponovno odlučivanje, dana 7. ožujka 2012. Trgovački sud u Zagrebu u cijelosti je odbio tužbu druge podnositeljice.

28. Presudom od 18. lipnja 2013. godine Visoki trgovački sud odbio je žalbu druge podnositeljice zahtjeva i potvrdio je prvostupanjsku presudu. Utvrdio je da je povrat dionica neizvediv jer ih je banka poništila u skladu s Odlukom Vlade i da je cijeli temeljni kapital iskorišten za otpis gubitaka. Kada je riječ o zahtjevu za naknadu, sud je smatrao da druga podnositeljica zahtjeva nije dokazala da su tuženici počinili štetnu radnju koja joj je uzrokovala štetu. S tim u vezi, utvrdio je da su tuženici postupili sukladno Odluci Vlade – koja je po svojoj naravi podzakonski općenormativni akt. Druga podnositeljica zahtjeva stoga je mogla osporiti taj akt pokretanjem upravnog spora pred upravnim sudovima. Štoviše, mogla je osporiti odluku o imenovanju privremenog upravitelja banke (vidi stavak 6. ove presude), koju mogućnost nije iskoristila.

29. Dana 4. listopada 2013. druga podnositeljica zahtjeva podnijela je ustavnu tužbu protiv te presude, pozivajući se, *inter alia*, na članak 29. stavak 1., članak 48. stavak 1., članak 49. stavak 4. i članak 50. stavak 1. Ustava (vidi stavak 32. ove presude).

30. Odlukom od 9. srpnja 2015. Ustavni sud odbio je ustavnu tužbu druge podnositeljice zahtjeva, a 27. srpnja 2015. odluka je dostavljena punomoćniku druge podnositeljice.

31. Taj sud je ispitao predmet na temelju članka 29. stavka 1. Ustava (vidi stavak 32. ove presude) te je utvrdio da nije došlo do povrede tog prava, utvrdivši da donošenjem presude u predmetu druge podnositeljice zahtjeva Visoki trgovački sud nije odstupio od svoje prethodne sudske prakse.

MJERODAVNI PRAVNI OKVIR I PRAKSA

32. Mjerodavno domaće pravo i praksa izloženi su u predmetu *Project-Trade d.o.o. protiv Hrvatske* (br. 1920/14, stavci 20. – 36., 19. studenoga 2020.).

PRAVO

I. SPAJANJE ZAHTJEVA

33. Uzimajući u obzir sličan predmet spora podnesenih zahtjeva, Sud smatra prikladnim ispitati ih zajedno u jednoj presudi.

II. NAVODNE POVREDE ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE ZBOG NEDOSTATKA PRISTUPA SUDU I ČLANKA 1. PROTOKOLA BR. 1

34. Podnositelji zahtjeva prigovorili su da su im na temelju Odluke Vlade od 23. rujna 1999. godine dionice oduzete bez naknade. Nadalje su prigovorili da je Odluka Vlade bila neustavna i da su domaći sudovi odbili ispitati njezinu ustavnost i zakonitost. Pozvali su se na članak 6. stavak 1. Konvencije i članak 1. Protokola br. 1, čiji mjerodavni dijelovi glase kako slijedi:

Članak 6.

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud pravično ... ispita njegov slučaj...“

Članak 1. Protokola br. 1.

„Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnoga prava. ...“

A. Dopuštenost

1. Tvrdnje stranaka

(a) Vlada

35. Vlada je osporila dopuštenost obaju prigovora tvrdeći da podnositelji zahtjeva nisu pravilno iscrpili domaća pravna sredstva.

36. Tvrdila je da su podnositelji zahtjeva imali na raspolaganju djelotvorno pravno sredstvo za zaštitu svojih ustavnih i konvencijskih prava, ali su pokrenuli pogrešnu vrstu parničnog postupka, što je značilo da srž njihova prigovora o povredi njihovih ustavnih prava nije bila i nije mogla biti ispitana.

37. Vlada je navela da su, nakon što je postupak sanacije i restrukturiranja banke koji je pokrenut Odlukom Vlade bio okončan 13. rujna 2000. (vidi stavak 8. ove presude) i nakon što je Ustavni sud 30. siječnja 2003. obustavio postupak radi ocjene ustavnosti i zakonitosti Odluke Vlade (vidi stavak 10. ove presude), pravni učinci te Odluke postali nepovratni. Bivši dioničari, koji su smatrali da su im povrijeđena prava, mogli su samo tražiti naknadu od države prema općim pravilima građanskog prava i prava trgovačkih društava. Međutim, podnositelji zahtjeva nisu podnijeli tužbu protiv države, već protiv banke i DAB-a. Tražili su povrat svojih dionica, što je bilo neizvedivo jer su dionice bile poništene i više nisu postojale (vidi stavak 8. ove presude). Kada je riječ o njihovim podrednim zahtjevima za naknadu štete, Vlada je tvrdila da su i oni bili promašeni jer

su banka i DAB samo proveli Odluku Vlade koju je donijela država i nisu se mogli smatrati odgovornima za bilo kakvu materijalnu štetu koju su pretrpjeli podnositelji zahtjeva.

(b) Podnositelji zahtjeva

38. Prvi podnositelj zahtjeva tvrdio je da je pokrenuo postupak protiv banke i DAB-a na temelju utvrđenja Suda u predmetima *Batinović i Point Trade, d.o.o. protiv Hrvatske* ((odl.), br. 30426/03, 10. srpnja 2007.) i *Miljenko Kovač protiv Hrvatske* ((odl.), br. 39739/06, 15. siječnja 2009.). Oboje podnositelja tvrdilo je da bi zahtjev za naknadu protiv države bio djelotvorno pravno sredstvo samo da je Ustavni sud proveo ocjenu suglasnosti Odluke Vlade s Ustavom i utvrdio da je neustavna. S obzirom da je taj sud obustavio postupak apstraktne ustavnosudske kontrole (vidi stavak 10. ove presude), pravno sredstvo koje je predložila Vlada nije bilo sredstvo koje su trebali iskoristiti. Druga podnositeljica navela je i da je u biti podnijela zahtjev za naknadu protiv države podnijevši ga protiv DAB-a, agencije u potpunom državnom vlasništvu.

2. Ocjena Suda

39. Sud napominje da je već odbio sličan prigovor u pogledu dopuštenosti koji je iznijela Vlada u predmetu *Project-Trade d.o.o.* (gore naveden, stavci 48. – 59.). Sud ne vidi razlog smatrati drugačije u ovom predmetu.

40. Sud nadalje primjećuje da ovi prigovori nisu ni očigledno neosnovani u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) i stavka 4. Konvencije ni nedopušteni po bilo kojoj drugoj osnovi. Stoga se moraju proglasiti dopuštenima.

B. Osnovanost

41. Sud napominje da je već utvrdio povredu članka 6. stavka 1. Konvencije zbog nedostatka pristupa sudu i članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju u predmetu u kojem su otvorena slična pitanja kao u ovom predmetu (vidi gore navedeni predmet *Project-Trade d.o.o.*, stavci 62. – 88.).

42. Nakon ispitivanja svih materijala koji su mu dostavljeni, Sud smatra da Vlada nije izložila nijednu činjenicu ili tvrdnju koja bi ga mogla uvjeriti da u ovom predmetu donese drugačiji zaključak.

43. Stoga je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije i članka 1. Protokola br. 1.

III. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE ZBOG NEODGOVARAJUĆEG OBRAZLOŽENJA

44. Obavještavajući Vladu o zahtjevima, Sud je smatrao da bi prigovore podnositelja trebalo ispitati i na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije zbog neodgovarajućeg obrazloženja odluka Ustavnog suda jer je taj sud ispitao ustavne tužbe podnositelja u svjetlu članka 29. stavka 1. Ustava, a ne u svjetlu članaka na koje su se podnositelji zapravo pozvali (vidi stavke 18., 23. i 31. ove presude).

45. Međutim, uzimajući u obzir činjenice predmeta i svoja utvrđenja na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije o pristupu sudu te utvrđenja na temelju članka 1. Protokola br. 1 (vidi stavke 41. – 43. ove presude), Sud smatra da je ispitao glavna pravna pitanja otvorena u ovim zahtjevima i da nema potrebe za ispitivanjem dopuštenosti i osnovanosti preostalog prigovora (vidi gore navedeni predmet *Project-Trade d.o.o.*, stavak 106. i ondje navedene predmete).

IV. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

46. Članak 41. Konvencije glasi:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

A. Šteta

1. *Tvrđnje stranaka*

47. Prvi podnositelj zahtjeva potraživao je iznos od 466.692,00 eura (EUR) na ime naknade materijalne štete, koji odgovara vrijednosti dionica koje su mu oduzete. Potraživao je i 10.000,00 eura na ime naknade nematerijalne štete. Druga podnositeljica zahtjeva potraživala je iznos od 4.200,00 eura na ime naknade materijalne štete, koji odgovara vrijednosti dionica koje su joj oduzete, zajedno s neodređenim iznosom zatezних kamata obračunatih na taj iznos od 3. prosinca 1997. Potraživala je i 3.000,00 eura na ime naknade nematerijalne štete.

48. Vlada je tvrdila da bi, ako Sud utvrdi povredu, podnositelji zahtjeva imali pravo na ponavljanje domaćih postupaka u kojima bi domaći sudovi mogli odlučiti o njihovim materijalnim potraživanjima. Podredno, Vlada je osporila ta potraživanja kao neosnovana tvrdeći da podnositelji zahtjeva nisu pretrpjeli nikakvu štetu zbog poništavanja njihovih dionica i nisu dostavili nikakve dokaze o postojanju štete ili o iznosu.

49. Vlada je osporila i potraživanja podnositelja zahtjeva na ime nematerijalne štete. Kada je riječ o prvom podnositelju zahtjeva, Vlada je tvrdila da kao trgovačko društvo nije mogao pretrpjeti nematerijalnu štetu;

kada je riječ o drugoj podnositeljici zahtjeva, Vlada je njezin zahtjev smatrala pretjeranim i nepotkrijepljenim.

2. Ocjena Suda

(a) Materijalna šteta

50. Sud ponavlja da je u ovom predmetu utvrdio povrede članka 6. stavka 1. Konvencije zbog nedostatka pristupa sudu, kao i povredu članka 1. Protokola br. 1 zbog kršenja postupovnih obveza države na temelju tog članka (vidi stavke 41. – 43. ove presude). Iako su dionice podnositelja zahtjeva doista bile povučene i poništene Odlukom Vlade (vidi stavak 8. ove presude), Sud ne može nagađati kakav bi konačan ishod bio da su podnositelji zahtjeva mogli djelotvorno osporavati tu odluku u postupcima koji su u skladu s pretpostavkama članka 6. stavka 1. Konvencije i postupovnim obvezama države na temelju članka 1. Protokola br. 1 (vidi gore navedeni predmet *Project-Trade d.o.o.*, stavak 110.).

51. U tim okolnostima, uzimajući u obzir mogućnost prema domaćem pravu da podnositelji podnesu zahtjeve za ponavljanje postupaka o kojima je riječ (vidi stavak 32. ove presude), i s obzirom da se ti postupci odnose na pravno sredstvo za koje je Vlada u ranijim sličnim predmetima tvrdila da je djelotvorno (vidi gore navedeni predmet *Project-Trade d.o.o.*, stavci 49. – 53.), Sud odbacuje ovaj zahtjev (ibid., stavak 111.).

(b) Nematerijalna šteta

52. Sud utvrđuje da su podnositelji zahtjeva zasigurno pretrpjeli nematerijalnu štetu koja se ne može nadoknaditi samo utvrđivanjem povrede, pri čemu se podrazumijeva da i pravna osoba, čak i trgovačko društvo, može pretrpjeti nematerijalnu štetu (vidi *Comingersoll S.A. protiv Portugala* [VV], br. 35382/97, stavci 31. – 37., ECHR 2000-IV). Procjenjujući na pravičnoj osnovi, Sud prvom podnositelju zahtjeva dosuđuje 3.750,00 eura, a drugoj podnositeljici zahtjeva 3.000,00 eura na ime naknade nematerijalne štete.

B. Troškovi i izdaci

53. Prvi podnositelj zahtjeva potraživao je i 24.233,12 eura, a druga podnositeljica zahtjeva 6.000,00 eura na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim sudovima i pred ovim Sudom.

54. Vlada je osporila te zahtjeve kao pretjerane i nepotkrijepljene jer su podneseni bez ikakvih dokumenata koji ih potkrepljuju.

55. Kada je riječ o troškovima i izdacima nastalima pred domaćim sudovima, uzimajući u obzir dokumente u svojem posjedu i svoju sudsku praksu, Sud smatra razumnim prvom podnositelju dosuditi iznos od 1.656,00 eura, a drugoj podnositeljici iznos od 845,00 eura za troškove koji

su im nastali u postupcima pred Ustavnim sudom. Kada je riječ o njihovim preostalim potraživanjima na ime troškova i izdataka nastalih u domaćim postupcima, Sud smatra da te zahtjeve treba odbaciti, s obzirom da će podnositelji zahtjeva moći ostvariti naknadu za te troškove ako se postupci kojima prigovaraju ponove (vidi, primjerice, *Stojanović protiv Hrvatske*, br. 23160/09, stavak 84., 19. rujna 2013.).

56. Kada je riječ o troškovima nastalima pred Sudom, uzimajući u obzir dokumente u svojem posjedu i svoju sudsku praksu, Sud smatra razumnim dosuditi iznos od 2.485,00 eura prvom podnositelju zahtjeva i iznos od 1.690,00 eura drugoj podnositeljici zahtjeva.

C. Zatezna kamata

57. Sud smatra primjerenim da se stopa zatezne kamate temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *odlučuje* spojiti zahtjeve;
2. *utvrđuje* da su zahtjevi dopušteni;
3. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije zbog nedostatka pristupa sudu;
4. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 1. Protokola br. 1;
5. *presuđuje* da nije potrebno ispitati dopuštenost i osnovanost prigovora na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije u pogledu neodgovarajućeg obrazloženja;
6. *presuđuje*
  - (a) da tužena država podnositeljima zahtjeva treba u roku od tri mjeseca isplatiti sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u valutu tužene države po tečajnoj stopi važećoj na dan namirenja:
    - (i) 3.750,00 EUR (tri tisuće sedamsto pedeset eura) prvom podnositelju zahtjeva i 3.000,00 EUR (tri tisuće eura) drugoj podnositeljici zahtjeva na ime naknade nematerijalne štete, uvećano za sve poreze koji bi se mogli zaračunati;
    - (ii) 4.141,00 EUR (četiri tisuće sto četrdeset i jedan euro) prvom podnositelju zahtjeva i 2.535,00 EUR (dvije tisuće petsto trideset i pet eura) drugoj podnositeljici zahtjeva na ime naknade

troškova i izdataka, uvećano za sve poreze koji bi im se mogli zaračunati;

- (b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja plaća obična kamata na navedene iznose koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;

7. odbija preostali dio zahtjeva podnositelja zahtjeva za pravednu naknadu.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 2. prosinca 2021. u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika suda.

Attila Teplán
Vršitelj dužnosti zamjenika tajnika

Krzysztof Wojtyczek
Predsjednik

PRILOG

Br.	Broj zahtjeva	Podnesen dana	Podnositelj/ica zahtjeva Datum upisa / godina rođenja Adresa sjedišta / prebivalište	Zastupa ga/je
1	46998/15	14. 9. 2015.	Scott Bader d.o.o. 1992. Zagreb	Nebojša ANTOLIĆ
2	6919/16	26. 1. 2016.	Mihajla MILETIĆ 1947. Slavonski Brod	Tatjana PRACNY NOVAK
3	24312/16	25. 4. 2016.	Scott Bader d.o.o. 1992. Zagreb	Nebojša ANTOLIĆ

© 2022 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga.